

ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΝΑΤΕΛΟΥΝ ΗΔΗ ΣΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» οδηγείται η Ελλάδα, στις κάλπες της Κυριακής 6/5. Αν οι εκλογές του 2009 ήταν ζήτημα ηγετικής αυτογνωσίας και εκεί οι αρμόδιοι απέτυχαν παταγωδώς, οι εκλογές του 2012 είναι αναζήτηση σταθερής ηγεσίας, διότι αυτό χρειάζεται η Ελλάδα απεγνωσμένα. Μιας ηγεσίας, η οποία θα προσφέρει τρία πράγματα: Πρώτον, πολιτική σταθερότητα και συνθήκες επούλωσης των κοινωνικών πληγών. Μια ηγεσία, δηλαδή, που θα καταστήσει εκ νέου τη χώρα «κυβερνήσιμη». Δεύτερον, διασφάλιση της ευρωπαϊκής ταυτότητας και του εκσυγχρονισμού της Ελλάδος. Τρίτον, οικονομική ανάπτυξη ή –αν προτιμάτε– έξοδο από τον θανατηφόρο κύκλο της ύφεσης, με μια νέα οικονομική συνταγή.

Και τα τρία αποτελούν απόλυτες εθνικές προτεραιότητες. Συνθήκες επιβίωσης του έθνους. Το ζητούμενο είναι ποιος ή ποιοι θα μπορέσουν να τα συνδυάσουν στον υψηλότερο δυνατό βαθμό. Για να οδηγήσουν την Ελλάδα στην έξοδο από το Μνημόνιο και την κρίση. Διαφορετικά, οι επόμενες εκλογές ανατέλουν ήδη στον ορίζοντα. Και θα πραγματοποιηθούν όχι σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, αλλά σε συνθήκες εθνικής κατάστασης.

ΑΝΟΙΞΑΝ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Τέσσερις ημέρες απομένουν πλέον έως τις ελληνικές εθνικές εκλογές της Κυριακής 6/5, το καμπανάκι του τελευταίου γύρου χτύπησε ήδη και οι δρομείς (λέμε τώρα...) συγκεντρώνουν όσες δυνάμεις τους έχουν απομείνει, για να τα δώσουν όλα και να τερματίσουν σε όσο καλύτερη σειρά μπορούν. Ακούω να βαριανασαίνουν, αλλά το θεωρώ φυσικό. Τελευταίος γύρος στην κούρσα είναι, περπατώντας θα τερματίσουν; Αν και τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, μερικοί φαίνεται να το προτιμούν. Έχοντας όλη αυτήν την εμπειρία των προηγούμενων δυόμισι χρόνων που κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν μια... πυρηνική καταστροφή, τη δική τους Φουκουσίμα, φαίνεται να έχουν επιλέξει να τερματίσουν με βήμα σημειωτόν. Είναι η ασφαλέστερη μέθοδος, διότι με τις εκλογές ποτέ δεν ξέρεις... Εκεί που δεν το περιμένεις, τις κερδίζεις. Αέρας είναι άλλωστε. Και επειδή είναι προφανές ότι ορισμένοι δεν θέλουν, μπας και γίνει καμιά στραβή και τις κερδίσουν, πάνε σιγά-σιγά και με το μαλακό, λες και οι εκλογές θα γίνουν σε έξι μήνες. Όχι παιδιά, την Κυριακή έχουμε εκλογές...

Διότι αν θέλεις να κερδίσεις τις εκλογές, κλείνεις οριστικά και διά παντός τις παρτίδες σου με το παρελθόν και λες την πρότασή σου για την επόμενη ημέρα. Για το π θα κάνεις την 7η Μαΐου, που είναι ημέρα Δευτέρα και ο κόσμος θα πάει κανονικά στις δουλειές του, για να εισπράξει ένα πετσοκομμένο μεροκάματο και να συνεχίσει να ζει με τον επιίατλη του έχω-δεν έχω δουλειά και αύριο.

Αλλά εσύ, δεν ξέρω γιατί, είσαι κολλημένος στο χτες. Το χτες τελείωσε, αδελφέ! ΤΕΛΟΣ, πως το λένε. Ότι έγινε-έγινε. Καλώς, κακώς, μέτρια, αναποτελεσματικά, στραβά, ανάποδα – έγινε. Τώρα (έπρεπε να) έχουμε γυρίσει σελίδα. Τι ωφελεί να του λες του άλλου συγγνώμη και συγγνώμη και ξανά συγγνώμη και με συγχωρείς και δεν το ήθελα; Αφού ό,τι ήταν να πάθει ο άνθρωπος από σένα, το έπαθε. Υπάρχει περίπτωση με τη συγγνώμη, κι αυτή την κλάψα... δεν θέλω να τη χαρακτηρίσω, να του αποκαταστήσεις όσα έχασε; Να του ξαναδώσεις πίσω τη ζωή που είχε;

Όχι. Λοιπόν, Τι νόημα έχει να το επαναλαμβάνεις; Μόνο για να του θυμίζεις συνεχώς τα έργα και τις ημέρες σου, μη γίνει και πάλι καμιά στραβή και πηγαίνοντας προς την κάλπη πει «εντάξει, έκαναν ό,τι έκαναν, αλλά εμένα το χέρι μου δεν

πάλι να ψηφίσω άλλο...». Η νέα κυβέρνηση που θα προκύψει την Κυριακή 6/5, θα κληθεί να υλοποιήσει όλα αυτά τα... παραμυθένια που τάζουν, μέχρι τώρα (οι δύο αρχηγοί του δικομματισμού).

Τάζουν σε κάθε πικραμένο όλα όσα ζητάει, όχι μόνο ο πικραμένος, αλλά και η παρέα του, μήπως και γυρίσει το παιχνίδι και το κερδίσουν... Το Μνημόνιο, όμως, караδοκεί... Η πολιτική του νέου Μνημονίου, στην οποία έχουν δεσμευθεί, οδηγεί στην οικονομική και κοινωνική αποδυνάμωση, ενώ ο σκληρός μήνας Ιούνιος απέχει μόλις 20 ημέρες... Όλες οι δημοσκοπήσεις που έχω ακούσει να κυκλοφορούν, πιστοποιούν το πλήρες αδιέξοδο, το απόλυτο χάος.

Οι δυο τους δεν φτάνουν –ως αυτή την ώρα, έ, να μην παρεξηγηθώ– με τίποτα το 50% που θα τους δίνει μια ευπρεπή δικαιολογία να σχηματίσουν κυβέρνηση συνεργασίας. Η Αριστερά ανεβαίνει, με τον ΣΥΡΙΖΑ να κάνει πάρτι στην πλάτη του ΠΑΣΟΚ, ο Πάνος Καμμένος ανεβαίνει, η Χρυσή Αυγή ετοιμάζει σβάστικες και γυαλίζει αγκυλωτούς σταυρούς για την πρεμιέρα στην Ελληνική Βουλή και το σύνθημα «θα τους τιμωρήσουμε τους δύο μεγάλους» έχει περάσει μέχρι και στον τελευταίο Έλληνα πολίτη...

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ο δικομματισμός ελπίζει στην ψήφο της τελευταίας στιγμής. Η υπέρβαση του ψυχολογικού ορίου του 50% αθροιστικά, από το ΠΑΣΟΚ και τη Νέα Δημοκρατία, μοιάζει αυτή τη στιγμή αμφίβολη. Ωστόσο ασφαλείς προβλέψεις δεν είναι εφικτές, γιατί ο αριθμός των αναποφάσιτων εξακολουθεί να κινείται σε πρωτοφανή επίπεδα (λέγεται ότι πρόκειται για το 1/3 του εκλογικού σώματος) και η κυρίαρχη εκτίμηση στα κομματικά επιτελεία είναι ότι η οριστική συσπείρωση θα κριθεί τις τελευταίες ώρες.

Από τις δημόσιες τοποθετήσεις των πολιτικών αρχηγών, δεν προκύπτει δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης συνεργασίας.

Το βέβαιο είναι ότι ήδη από τη νύχτα της Κυριακής 6/5, θα ασκηθούν πιέσεις από τους εταίρους, προκειμένου να εξασφαλιστεί πολιτική σταθερότητα για να εφαρμοστεί απρόσκοπτα το πρόγραμμα προσαρμογής και να περάσουν τα μέτρα του Ιουνίου για τα έτη 2013-2014. Τον καθοριστικό λόγο θα έχει ο πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας Αντώνης Σαμαράς, ο οποίος, εκτός πολύ μεγάλου απροόπτου, θα πάρει πρώτος τη διερευνητική εντολή.

Για την ώρα, επιμένει στην διεκδίκηση αυτοδυναμίας και στην απόρριψη του ενδεχομένου συγκυβέρνησης με το ΠΑΣΟΚ. Όταν έρθει η ώρα της κρίσης, θα μετρήσουν πολλά: έσωθεν και έξωθεν πιέσεις, εσωκομματικοί συσχετισμοί και ίσως η δεύτερη φύση του.

Μεγάλη σημασία θα έχει αυτό καθ' αυτό το αποτέλεσμα. Αν η διαφορά της Νέας Δημοκρατίας από το ΠΑΣΟΚ είναι μεγαλύτερη των πέντε μονάδων, τότε η πολιτική αυτοπεποίθησή του θα είναι μεγάλη και θα τον ωθήσει ενδεχομένως σε μαξιμαλισμούς. Στο εσωτερικό του κόμματός του υπάρχουν φωνές υπέρ της αναζήτησης συνεργασιών (ΛΑΟΣ, Ανεξάρτητοι Έλληνες, Δημοκρατική Συμμαχία, ακόμη και Δράση), παρόλο που ο Πάνος Καμμένος πολιτεύεται με το λάβαρο του ανιμνημονιακού αγώνα, τόσο ώστε να δέχεται πολιτικό φλερτ από τον επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ, Αλέξη Τσίπρα.

Ήδη, στο παρασκήνιο συζητείται το σενάριο νέων εκλογών στις 17 Ιουνίου, που θα προκληθούν αφού εξαντληθεί ο γύρος των διερευνητικών εντολών στα τρία πρώτα κόμματα και γίνουν οι πανελλαδικές εξετάσεις (21 Μαΐου). Σε μία τέτοια περίπτωση, το πιθανότερο είναι ότι θα συνεχίσει η παρούσα κυβέρνηση, με κάποιες αλλαγές και θα παραταθεί η κατάσταση πολιτικής και οικονομικής αστάθειας, με όποιες συνέπειες μπορεί αυτό να έχει.

Ο Ευάγγελος Βενιζέλος ζητά επίμονα (και μάταια) debate, επενδύει στις ανοιχτές συγκε-

ντρώσεις. Καταγγέλει τον Α. Σαμαρά για υπερ-συντηρητισμό και λαϊκισμό, την Αριστερά για ανευθυνότητα και αρνητισμό. Εμφανίζεται ανοιχτός σε συνεργασίες, αλλά δεν ξεκαθαρίζει αν θα αποδεχθεί ως πρωθυπουργό της Νέας Δημοκρατίας. Η νύχτα της Κυριακής (6/5) θα είναι μακρά και στη διάρκεια της θα απελευθερωθούν δυνάμεις που τώρα βρίσκονται σε ύπνωση. Εταίροι και δανειστές παρακολουθούν με αμηχανία και ανησυχία τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις, θεωρώντας αυτονόητη –ως εθνική αναγκαιότητα– τη δημιουργία κυβέρνηση όσο το δυνατόν πιο ευρείας συναίνεσης.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Οι εκλογές της Κυριακής 6/5 θα αποδειχθούν η αρχή του τέλους της περιόδου της Μεταπολίτευσης. Η ελληνική οικονομία έχει προγραμματισθεί να πάει από το κακό στο χειρότερο, η κοινωνία αποσυντίθεται με ανησυχιακή ταχύτητα και ο δικομματισμός δίνει μια σκληρή μάχη οπισθοφυλακής. Μια ματιά στις προηγούμενες χρεοκοπίες του ελληνικού κράτους, μας οδηγεί στο ασφαλές συμπέρασμα ότι η οικονομική και κοινωνική αστάθεια θα έχει μεγάλη διάρκεια και θα δώσει εντυπωσιακές εξελίξεις, που είναι αδύνατον να προβλεφθούν με ακρίβεια σε αυτή τη φάση. Η χρεοκοπία του 1892-1893 άνοιξε έναν κύκλο πολιτικής αναταραχής, που κράτησε 15 χρόνια και οδήγησε στο καθεστώς Ι. Μετά και οι συνέπειές της υπερκαλύφθηκαν από γεγονότα μεγαλύτερης σημασίας, τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, την Κατοχή και τον Εμφύλιο. Επομένως, όσοι εμφανίζουν τις εκλογές της Κυριακής σαν το αποφασιστικό γεγονός που θα κρίνει τις εξελίξεις, δεν έχουν αντιληφθεί τον τρόπο με τον οποίο κινείται η Ιστορία, σε σχέση με τις χρεοκοπίες του Ελληνικού Δημοσίου.

Η ρηκή ερμηνεία προέρχεται κυρίως από τα ηγετικά στελέχη της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ, που θέλουν να εξαφανίσουν από τη συλλογική μνήμη τα λάθη και τις παραλείψεις των «πράσινων» και των «γαλάζινων» κυβερνήσεων, που οδήγησαν στο δημοσιονομικό εκτροχιασμό, στην υπερχρέωση και στη συνέχεια σε διάφορες μορφές χρεοκοπίας. Τα θέλουν όλα «στιγματίζα», για να μη σκώσουν το πολιτικό, εκλογικό βάρος της σκανδαλώδους διαχειριστικής αποτυχίας τους και για να δημιουργήσουν την ψευδαίσθηση στους καταπονημένους Έλληνες ψηφοφόρους, ότι υπάρχει κάποιος είδους σταθερότητα-βεβαιότητα, την οποία μπορούν να υπερασπιστούν, δίνοντας μία ακόμη ευκαιρία στο δικομματισμό!

36 ΚΟΜΜΑΤΑ !

Ούτε ένα, ούτε δύο, αλλά 36 κόμματα κατέθεσαν δήλωση συμμετοχής στις εκλογές της Κυριακής 6/5 στην ελληνική Εισαγγελία του Αρείου Πάγου. Πληθώρα δηλαδή σωτήρων έχει η Ελλάδα. Ότι θέλεις έχει ο μπαξές. Άντε μετά να πει κανείς ότι ο δικομματισμός φταίει για όλα. Εδώ αποδεικνύεται ότι όποιος έχει κότσια, μετέχει στις εκλογές. Κι ούτε μπορεί κανένας να ισχυριστεί ότι δεν έχει πρόσβαση στους Έλληνες πολίτες... Το διαδικτυο προσφέρει πρόσβαση στους πάντες, ενώ και τα ραδιόφωνα και τα τηλεοπτικά κανάλια έχουν ξεφυτρώσει σε κάθε γωνιά, όπως και οι ντουντούκες. Και ούτε πολλά λεφτά χρειάζονται. Τούτη η προεκλογική περίοδος, από πλευράς εξόδων, θα καταγραφεί ως η φτωχότερη. Ούτε σπόνσορες προσφέρονται.

Όποιος λοιπόν μπορέσει να πείσει το λαό, παίρνει το εισιτήριο για την Ελληνική Βουλή...

Όμως, κακά τα ψέμματα, οι προσωπικότητες από κάθε χώρο, και πάλι απουσιάζουν. Το βλέπεις έτσι και ρίξεις μια ματιά στις λίστες με τους υποψηφίους όλων των κομμάτων. Προτίμησαν και πάλι τον καναπέ! Και άσε τους... παλαβούς να τρέχουν... Μόνο που μετά κάνουν κριτική! Και το ένα τους βρωμάει και το άλλο τους ξινίζει... Εκτός από τον καναπέ τους...